

deling, som rammer det rette Forhold; jeg tror ikke rigtig paa, at det kan lade sig gøre.

Der er et andet Punkt, jeg ogsaa vil nævne, da jeg har Ordet. Jeg er enig med den højtærede Minister i, at det i Reglen vil være det fordelagtigste for den tilstaaede-komne Arbejder at faa en aarlig Understøttelse, en Livrente, eller hvad den ærede Minister nu vil kalde det. Jeg er enig med den ærede Minister i, at det i de fleste Tilfælde er det heldigste og hensigtsmæssigste, og jeg er ogsaa enig med den højtærede Minister i, at dette Lovforslag giver noget andet og mere end en almindelig Assurance. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at der er ikke saa ganske saa Forhold, hvor det vil være heldigere for den tilstaaede-komne og navnlig for den forulykkelige, efterladte at faa et større Beløb en Gang for alle end at faa en aarlig Afgift, der dog ofte for Husstruen ophører, hvis hun nemlig indgaar nyt Egteskab. Til Trods for, at jeg indrømmer, at i det store og hele vil det for en Krøbling, der har mistet en Del af sin Arbejdskraft, være fordelagtigere at faa en aarlig Livrente end et Beløb en Gang for alle, saa hævder jeg dog, at det i mange Tilfælde vil være ulige gunstigere, i alt Fald for den forulykkelige efterladte, at faa en rund Sum en Gang for alle end en aarlig Understøttelse. Jeg vil altsaa paa ny tillade mig at henstille til det høje Ting, om man ikke ad en anden Vej kunde finde en Løsning paa det Spørgsmaal, som ogsaa jeg vil sætte Pris paa at se løst i en nær Fremtid.

Indenrigsministeren (Singerslev): Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtres (Klein) mente, at det fremfor alt burde gøres klart, hvilke Principper Lovforslaget hviler paa. Jeg skal i den Anledning sige, at jeg jo maa vedkende mig, at Synspunktet er et offentlig-retligt, om jeg saa maa sige. Man er jo gaaet bort fra den enkelte Erstatningspligt. Det vil vist ganske sikkert være det ærede Medlem og mange andre bekendt, at man i Tyskland for en Del Aar siden har søgt at give dette Princip en Udvikling, uden at det lykkes at komme til noget Resultat. Man er gaaet bort fra det og har etableret Solidaritet, det solidariske Ansvar mellem Arbejdsgiverne i nærmere angivne Grupper. Jeg tror ikke, jeg kortere kan angive mit Hovedsynspunkt for Loven. Om det er forsvareligt at gaa til det Princip — hvad det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgtres (H. Andersen) benægtede og mente, at det ikke var — det er et af de Hovedspørgsmaal,

som man maa afgøre med sig selv, inden man tager Stilling til Lovforslaget. Om det vil vække saa stor Misfornøjelse, kommer noget an paa, hvor betydelige Lovforslagets Følger ville blive i økonomisk Henseende. Men naar det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgtres sagde, at man kan paalægge den enkelte Arbejdsgiver Ansvaret og overlade til ham, om han vil forsikre sig, saa tror jeg ikke, den Udvej er fyldestgørende. Det er netop den, man har forsøgt andet Steds. Nej, man maatte ganske vist i saa Tilfælde tvinge en Forsikring frem. Jeg tror, der vil være mange Tilfælde, hvor de paagældende ikke vilde blive fyldestgjorte, hvis man paa den Maade lader den enkelte Arbejdsgiver være ansvarlig. Og saa kommer det jo an paa, hvilket Ansvar han skulde have, om man vilde blive staaende ved Arbejdsgivernes nuværende Ansvar — det er jo som bekendt noget illusorisk — eller om man vil have nye Lovregler, som noget ligne disse Lovregler; derpaa beror det, om man kan komme frem ad den Vej. Jeg skal indrømme, at Inddelingen i Fareklasser er vanskelig, som det er blevet sagt af de to ærede Talere, jeg har nævnt. Det kan godt være, at den private Bedrift lettere kan overkomme en saadan Inddeling og hurtigere komme til et Resultat om, hvorledes Inddelingen skal være, det benægter jeg ikke. Men hvad jeg tror, er, at selv om der er Bøvær forbundet dermed, vil man ad den Vej komme til retfærdige Resultater. Fristelsen til at flaa det ene sammen med det andet i store Grupper vil ikke være saa stor efter denne Lov, som den vil være ved den private Bedrift. Det kan være den private Bedrift saa temmelig det samme, hvem der betaler, naar den faar den Sum ind, som den skal have, men det er netop her fastsat, at der skal sorteres mellem Fareklasserne. Jeg indrømmer, at det kan være vanskeligt, men jeg anser det ikke for umuligt at komme frem ad denne Vej. Naar det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtres nævnte § 27, skal jeg gøre opmærksom paa, at den Affattelse, der er givet den paagældende Paragraf, saa vel som Lovforslagets hele nuværende Affattelse, skuldes Landstinget. Den Gang jeg fremsatte Lovforslaget i Landstinget, var den nævnte § 27 redigeret langt nærmere i den Retning, det ærede Medlem ønsker. Man troede imidlertid at maatte trække Grænsen noget snævrere i Landstinget. Det ærede Medlem siger, at man ikke kan flaa alt Haandværk og Industri sammen, men det gør man jo heller ikke. Her er netop forudsat, at der kan gøres Inddelinger temmelig i det enkelte og Foran-